

Yeryüzünde hâlâ tapınacak bir şey kaldı diye hoplayıp, sıçırıyor yaşlı yüreğim. Bağışla bunu, ey Zerdüşt, bağışla yaşlı, din-dar bir papanın yüreğini – ”

– “Ya sen,” dedi Zerdüşt gezgin ve gölgeye, “kendine özgür tınlı diyor, öyle olduğunu sanıyorsun! Şimdi nasıl böyle put-lara, papazlara tapınıyorsun?

Senin burada yaptığın, sahiden, o berbat esmer kızların yanında yaptığından daha berbat, seni berbat yeni mümin!”

“Yeterince berbat,” diye yanıtladı gezgin ve gölge, “haklı-sın; ama elimden ne gelir? Yaşlı tanrı yaşıyor yine, ey Zerdüşt, sen ne söylersen söyle.

Bütün suç en çirkin insanda: odur tanrıyı yeniden diriltten. Ve bir zamanlar onu öldürmüş olduğunu söylese de: ö l ü m her zaman bir önyargıdır tanrılar söz konusu olduğunda.”

– “Ya sen,” diye konuştu Zerdüşt, “seni kötü yaşlı büyü-cü, sen ne yapıyorsun? Bu özgür zamanda, bundan sonra kim inanır sana, s e n böyle tanrı eşekliklerine inandıkça?

Yaptığın aptallıktı; nasıl böyle bir aptallık yapabildin, seni akıllı?”

“Ey Zerdüşt,” diye yanıtladı akıllı büyücü, “haklısın, bir aptallıktı bu – benim de fazla ağırıma gitti.”

– “Hele sen,” dedi Zerdüşt, tini vicdanlıya, “aklını başına topla da parmağını burnuna götür!¹⁰ Bu olanlar vicdanına ay-kırı değil mi? Sofuların bu tapınması ve kokuşmuşluğu için faz-lasıyla temiz değil mi senin tinin?”

“Bir şeyler var,” diye yanıtladı tini vicdanlı ve parmağı-nı burnuna değdirdi, “bu oyunda vicdanıma iyi gelen bir şey-ler var.

Belki de tanrıya inanmamalıyım: ama kesin olan şu ki, an-cak bu kılıktaki bir tanrı en inanılır görünüyor bana.

¹⁰ Parmağını burnuna götürür: Burada, düz anlamı kendi burnunu ellemek olan ve Türkçede “İğneyi kendine batırmak” anlamına gelen “*an die eigene Nase fassen*” deyimini kullanılmıştır. Deyimin sözcükleri diğer satır-larda da kullanıldığı için düz çevirisi verilmiştir. (ç.n.)

Tanrı bengi olmalı, en dindarların tanıklığına göre: bu kadar çok zamanı olan acele etmez. Olabildiğince ağırkanlı ve aptal: böylelikle de hayli yol alabilir böyle birisi.

Ve kimde tin fazlası varsa, budalalık ve deliliğe tutkun olabilir. Örneğin kendini düşün, ey Zerdüşt!

Kendini – sahiden! Sen de bir eşek olabilirdin bolluktan ve bilgelikten.

Mükemmel bir bilge en eğri yollardan gitmekten hoşlanmaz mı? Görünüş öğretir bunu, ey Zerdüşt – senin görünüşün!”

– “Peki, bir sen kaldın,” dedi Zerdüşt ve hâlâ yerde, kolunu eşeğe doğru uzatmış yatan en çirkin insana yöneldi (eşeğe içmesi için şarap sunuyordu yattığı yerden). “Konuş, sen tarif edilemeyen yaratık, ne yaptın sen böyle!

Değişmiş görünüyorsun bana, gözlerin parıldıyor, yücelerin postu örtülmüş çirkinliğine: ne yaptın sen?

Doğru mu söyledikleri, onu yeniden dirilttiğin doğru mu? Ve niye? Öldürülmesinin ve ortadan kaldırılmasının sebebi yok muydu?

Sen kendin dirilmiş görünüyorsun bana: ne yaptın? Sen niye döndün? Sen niye değiştirdin inancını? Konuş, tarif edilemeyen yaratık!”

“Ey Zerdüşt,” diye yanıtladı en çirkin insan, “alçağın tekisin sen!

O hâlâ yaşıyor mu ya da yeniden mi dirildi, yoksa tamamen mi öldü – hangimiz daha iyi bilir bunu? Sana soruyorum.

Benim bildiğim tek bir şey var – senden öğrenmiştim bunu bir zamanlar, ey Zerdüşt; tamamen öldürmek isteyen k a h a t a r .

‘Öfkeyle değil, kahkahayla öldürür insan’ – böyle söylemiş tin bir zamanlar. Ey Zerdüşt, sen gizli, sen öfkesiz yok eden, sen tehlikeli ermiş – alçağın tekisin sen.”

2

Bu sırada, Zerdüşt böyle alçakça yanıtlar karşısında şaşır-mış bir halde, mağarasının kapısına geri sıçradı ve bütün mi-safirlerine yönelerek yüksek sesle bağırdı:

“Ah sizi gidi şakacı soytarılar, sizi maskaralar! Niye de-ğiş-tiriyor, gizliyorsunuz kendinizi karşımda!

Nasıl ki her birinizin yüreği zevkten ve muziplikten hop-ladıysa, sonunda yeniden çocuklar gibi, yani dindar oldunuz diye, –

– sonunda çocukların yaptığını yapıyorsunuz, yani dua edi-yorsunuz, ellerinizi açıp, ‘Sevgili tanrı!’ diyorsunuz diye.

Ama şimdi b u çocuk odasını, bugün her türlü çocuklu-ğa mekânlık eden kendi mağaramı bana bırakın artık. Dışa-rıda dindirsin ateşli çocukça taşkınlığınızı ve yürek gürültünü-zü!

Elbette: çocuklar gibi olamazsanız eğer, giremezsiniz b u göklerin krallığına.” (Ve Zerdüşt bu sırada eliyle yukarıyı gös-terdi.)

“Ama biz zaten göklerin krallığına gitmek istemeyiz: erkek olduk biz, – b u y ü z d e n y e r y ü z ü k r a l l ı ğ ı n ı i s - t e r i z .”

* * *

3

Ve Zerdüşt bir kez daha konuşmaya başladı: “Ey yeni dost-larım,” dedi, “siz tuhaf insanlar, siz daha yüce insanlar, ne ka-dar hoşuma gidiyorsunuz şimdi, –

– yeniden neşeli olduğunuzdan beri! Gerçekten hepiniz de adeta çiçek açtınız; bana öyle geliyor ki, sizin gibi çiçeklere y e n i b a y r a m l a r gerekir –

– küçük, cesur bir saçmalık, herhangi bir ibadet ve eşek bay-ramı, herhangi bir yaşlı neşeli Zerdüşt delisi, ruhlarınızı coş-turacak gümbürtülü bir rüzgâr.

Bu geceyi ve bu eşek bayramını unutmayın, siz daha yüce insanlar! B u n u benim yanımda buldunuz, bunu iyi bir işaret olarak görüyorum ben – böyle şeyleri sadece iyileşenler bulur!

Bir kez daha kutlayacak olursanız bu eşek bayramını, kendi hatırlığınız için ve benim hatırlım için yapın bunu! Ve b e n i m anıma!”

Böyle söyledi Zerdüşt.

* * *

Uyurgezerin Şarkısı

1

Ama bu sırada birer birer dışarıya, açık havaya ve serin, düşünceli geceye çıkmışlardı; Zerdüşt ise en çirkin insanın elinden tutarak, ona kendi gece dünyasını ve büyük yuvarlak ayı ve mağarasının yanındaki gümüş şelaleyi göstermek istedi. Sonunda orada sessizce yan yana durdular, hepsi de yaşlı insanlardı, ama cesur yürekleri teselli bulmuştu ve yeryüzünde durumlarının bu kadar iyi olmasına şaşırmışlardı; ama gecenin gizemi yüreklerine gittikçe daha çok yaklaştı. Ve Zerdüşt yine şöyle düşündü kendi kendine: “Ah, ne kadar hoşuma gidiyor şimdi, bu daha yüce insanlar!” – Ama düşündüklerini dile getirmede, çünkü onların mutluluğuna ve sessizliğine saygı duyuyordu. –

Bu sırada o uzun şaşırtıcı günün en şaşırtıcı olayı gerçekleşti: en çirkin insan bir kez daha ve son defalığına guruldama ve hırıldamaya başladı; ve sözcükleri telaffuz etmeyi başardığında, bakın hele, ağzından yusuvarlak, tertemiz bir soru fırladı dışarıya; güzel, derin ve net bir soruydu bu ve bütün dinleyenlerin yüreğini titretmişti.

“Bütün dostlarım,” diye konuştu en çirkin insan, “ne dersiniz? Bu gün sayesinde, – ilk kez seviniyorum ben, tüm yaşamımı yaşadığıma.

Bu kadar tanıklık etmek de yeterli değil bana. Yeryüzünde yaşamaya değer: Zerdüşt’le birlikte geçirdiğim bir gün, bir bayram, yeryüzünü sevmeyi öğretti bana.

‘Bu muydu – yaşam?’ diye sormak istiyorum ölüme. ‘Pekâlâ! Bir kez daha!’

Dostlarım, ne dersiniz? Siz de benim gibi ölümle konuşmak istemez misiniz: ‘Bu muydu – yaşam? Zerdüşt aşkına, pekâlâ! Bir kez daha!’” – –

Böyle söyledi en çirkin insan; ama gece yarısına az kalmıştı. Ve o sırada ne oldu dersiniz? Daha yüce insanlar, en çirkin insanın sorusunu duyar duymaz, değiştiklerinin ve iyileştiklerinin ve bunu kime borçlu olduklarının bilincine vardılar anırsızın. Bunun üzerine Zerdüşt’ün üzerine atıldılar; teşekkür ederek, saygı göstererek, okşayarak, ellerini öperek: her biri kendi türüne özgü bir biçimde: kimileri gülüyor, kimileri de ağlıyordu. Ama yaşlı kâhin keyfinden dans ediyordu; kimileri o anda yaşlı kâhinin damarlarında tatlı şarap dolaştığını anlat-salar da, damarlarında tatlı yaşamın da dolaştığı kesindi ve her türlü bıkkınlığı üstünden atmıştı. Hatta o sırada eşeğin bile dans ettiğini anlatanlar var: en çirkin insanın daha önceden eşeğe şarap sunması boşuna değildi ya! Olay bu anlatıldığı gibi ya da başka türlü gerçekleşmiş olabilir; ve hakikatte o akşam eşek dans etmediyse bile, bir eşeğin dans etmesinden daha büyük ve daha tuhaf mucizeler de gerçekleşmişti. Kısacası, Zerdüşt’ün özdeyişindeki gibi, “Ne önemi var bunun!”

* * *

2

En çirkin insan bunları yaşarken, Zerdüşt bir sarhoş gibi duruyordu orada: bakışları kaydı, dili peltekleşti, dizlerinin bağı

çözüldü. O sırada Zerdüşt'ün ruhundan hangi düşüncelerin geçtiğini kim bilebilir? Ama akli belli ki çekilip kaçtı ve çok uzaklardaydı ve yazıldığı gibi, adeta “yüksek dağ sırtındaydı, iki denizin arasında,

– geçmiş olanla gelecek olan arasında, ağır bir bulut gibi gezinerek.” Ama daha yüce insanlar ona sarıldıkları sırada yavaş yavaş kendine geldi ve hem saygılı hem de endişeli kalabalığı elleriyle geri itti; ancak hiçbir şey söylemedi. Ansızın başını hızla çevirdi, bir şey duymuşa benziyordu: sonra parmağını dudaklarına götürdü ve konuştu: “G e l i n ! ”

Hemen her yer sessizliğe ve gizemliliğe büründü; ama derinlerden yavaş yavaş bir çanın sesi yükseldi. Zerdüşt bu sese kulak verdi daha yüce insanlar gibi; ama sonra parmağını bir kez daha dudaklarına götürdü ve yeniden konuştu: “G e l i n ! Gelin! Gece yarısı oluyor!” – ve değişmişti sesi. Ama o hâlâ yerinden kıpırdamadı: sonra ortalık daha da sessizleşti ve daha da gizemlileşti; herkes, eşek bile kulak kesildi, Zerdüşt'ün onurlu hayvanları, kartal ve yılan, Zerdüşt'ün mağarası ve büyük serin ay ve gecenin kendisi de kulak kesildiler. Ama Zerdüşt elini üçüncü kez dudaklarına götürdü ve dedi ki:

Gelin! Gelin! Gelin! Şimdi dönüşelim!
Zamanı geldi: geceye dönüşelim.

* * *

3

Siz daha yüce insanlar, gece yarısı oluyor: bu yüzden bir şeyler fısıldamak istiyorum kulaklarınıza, şu yaşlı çanın kulaklarım fısıldayışı gibi, –

– öyle gizemli, öyle korkunç, öyle sevimli konuşuyor ki, bir insandan daha çok şey yaşamış olan bu gece yarısı-çanı benimle:

– Sizin babalarınızın yüreklerinin acıyla atışını bile saymıştı o – ah! Ah! Nasıl da iç çekiyor! Nasıl da gülüyor rüyasında! Yaşlı, derin mi derin gece yarısı!

Sessiz olun! Sessiz! Gündüz ses çıkaramayan kimi şeyler duyuluyor artık; serin havada, yüreklerinizdeki tüm gürültü de sessizleştğinde, –

– konuşuyor şimdi, duyuluyor şimdi, sokuluyor şimdi, geceyi uyanık geçiren gönüllere; ah! Ah! Nasıl da iç çekiyor! Nasıl da gülüyor rüyasında!

– Duymuyor musun, nasıl da gizlice, korkunç, bir biçimde, içten, konuşuyor o seninle, o kadim, derin mi derin gece yarısı?

Ey insan, kulak ver!

* * *

4

Vay halime! Nereye gitti zaman? Derin kuyulara düşmedim mi? Dünya uyuyor –

Ah! Ah! Köpek uluyor, ay parlıyor. Gece yarısı yüreğimin şimdi neler düşündüğünü size söylemektense, ölürüm daha iyi.

İşte öldüm bile. Geçti gitti. Örümcek ne örüyorsun etrafıma? Kan mı istiyorsun? Ah! Ah! Çiy düşüyor, saat geliyor –

– beni üşütüp donduran saat, sorup sorup duran: “Kimde var bunu kaldıracak yürek?

– Kim olacak yeryüzünün efendisi? Kim diyecek: Böyle akmalısınız, siz büyük ve küçük ırmaklar!”

– Vakit yaklaşıyor: ey insan, sen daha yüce insan, kulak ver! Bu konuşma hassas kulaklar içindir, senin kulakların için – derin gece yarısı ne söyler?

* * *

5

Beni çekip götürüyor, ruhum dans ediyor. Günlük iş! Yer-yüzünün efendisi kim olacak?

Ay serin, rüzgâr susuyor. Ah! Ah! Yeterince yüksekte uçtunuz mu? Dans ettiniz: ama bir bacak bir kanat değildir he-nüz.

İyi dansçılar, işte bütün zevk sona erdi, şarap tortulandı, çanaklar yıprandı, mezarlar mırıldanıyor.

Yeterince yükseğe uçmadınız: şimdi mezarlar mırıldanıyor, “Ölüleri kurtarın! Gece neden bu kadar uzun? Ay sarhoş etmiyor mu bizi?” diye.

Siz daha yüce insanlar, kurtarın mezarları, uyandırın ceset-leri! Ah, daha ne kazıyor ki solucan? Yaklaşıyor, yaklaşıyor saat, –

– uğulduyor çan, horulduyor hâlâ yürek, kazıyor hâlâ ağaç kurdu, yürek kurdu. Ah! Ah! D e r i n d i r d ü n y a !

* * *

6

Tatlı lir! Tatlı lir! Seviyorum sesini, sarhoş uğursuz sesini! – Ne kadar geçmişten, ne kadar uzaktan geliyor sesin, çok uzak-tan, aşk havuzlarından!

Sen yaşlı çan, sen tatlı lir! Her acı paraladı yüreğini, baba acısı, babalar acısı, atalar acısı, konuşman olgunlaştı, –

– altın rengi sonbaharlar ve öğleden sonraları gibi olgun, be-nim münzevi yüreğim gibi – şimdi sen diyorsun ki: Dünyanın kendisi olgunlaştı, üzüm karardı,

– şimdi ölmek istiyor, mutluluktan ölmek. Siz, daha yüce insanlar, almıyor musunuz kokusunu? Gizliden gizliye yayılıyor bir koku,

– bir sonsuzluk ıtırı ve kokusu, gül gibi mutlu kahverengi altın – şarap – kokusu eski mutluluğun,

– gece yarısı ölümünün sarhoş mutluluğu diyor ki: Derindir dünya, daha derindir gündüzün düşündüğünden.

* * *

7

Bırak beni! Bırak beni! Senin için fazla temizim ben. Dokunma bana! Dünyam mükemmelleşmedi mi az önce?

Tenim fazla temiz senin ellerin için. Bırak beni, seni aptal, aksak, boğucu gün! Gece yarısı daha aydınlık değil mi?

En temizler olmalı yeryüzünün efendileri, en tanınmayanlar, en güçlüler, gece yarısı ruhları, bütün günlerden daha aydınlık ve daha derin olanlar.

Ey gün, ardımdan mı geliyorsun? Mutluluğumu mu yokluyorsun? Zengin, yalnız, bir define, bir hazine miyim senin gözünde?

Ey dünya, beni mi istiyorsun? Dünyevi miyim senin gözünde? Ruhani miyim yoksa? Tanrısal mıyım? Ama gün ve dünya, siz çok hantalsınız, –

– daha becerikli elleriniz olsun, daha derin mutluluklara uzanın, daha derin mutsuzluklara, herhangi bir tanıya uzanın, bana uzanmayın:

– Benim mutsuzluğum, benim mutluluğum derindir, ey tuhaf gün; ama bir tanrı değilim ben yine de, bir tanrı cehennem değilim: derindir onun acısı.

* * *

8

Tanrının acısı daha derindir, ey tuhaf dünya! Tanrının acısına uzat elini, bana değil! Neyim ki ben! Sarhoş, tatlı bir lir, –

– bir gece yarısı-liri, bir çan sesli kurbağa, hiç kimsenin anlamadığı, ama sağırlara konuşması g e r e k e n , ey daha yüce insanlar. Çünkü siz beni anlamıyorsunuz!

Geçti! Geçti! Ey gençlik! Ey öğle! Ey öğleden sonrası! Şimdi akşam geldi ve gece ve gece yarısı – köpek uluyor, rüzgâr:

– Bir köpek değil midir rüzgâr? İnliyor, havlıyor, uluyor. Ah! Ah! Nasıl da iç çekiyor! Nasıl da gülüyor, nasıl da hırıldıyor ve soluyor gece yarısı!

Nasıl da akli başında konuşuyor bu sarhoş şair! Fazla mı kaçırdı sarhoşluğu? Fazla mı uyanık şimdi? Geviş mi getiriyor?

– Acısını geviş getiriyor rüyasında, bu kadim, derin gece yarısı; acısından çok da hazzını. Acı derinleştigiindeki haz: Haz daha da derindir yürek acısından.

* * *

9

Ey asma dalı! Ne översin beni? Kestim ya seni! Gaddarım ben, kanıyorsun sen –: ne ister övgün benim sarhoş gaddarlığımından?

“Mükemmelleşen, olgunlaşan her şey, – ölmek ister!” diyor-sun sen. Kutlu olsun, kutlu olsun bağcı bıçağı! Ama ham olan her şey yaşamak ister: yazık!

Acı der ki: “Yok ol! Git, ey acı!” Ama acı çeken her şey, yaşamak ister, olgunlaşsın ve neşelensin ve özlem duysun diye,

– daha uzaktakine, daha yüksekteline, daha aydınlık olana özlem duysun diye. “Mirasçı isterim,” der acı çeken her şey, “çocuk isterim, k e n d i m i istemem,” –

Ama haz mirasçı istemez, çocuk istemez – haz kendisini ister, bengilik ister, geri gelmek ister, her-şeyin-hep-aynı olmasını ister.

Acı der ki: “Parçalan, kana, yürek! Yürü, bacak! Kanat, uç! Buraya, yukarıya! Sancı!” Pekâlâ! Hadi bakalım! Ey yaşlı yüreğim: Acı der ki: “Yok ol!”

* * *

10

Siz daha yüce insanlar, ne dersiniz? Bir kâhin miyim ben? Hayalperest miyim? Sarhoş muyum? Bir düş yorumcusu muyum? Bir gece yarısı-çanı mıyım?

Bir çiy tanesi miyim? Bir sonsuzluk buğusu ve kokusu muyum? Duymuyor musunuz? Kokusunu almıyor musunuz? Az önce mükemmelleşti benim dünyam, gece yarısı öğledir de, – bir hazdır da ağrı, bir kutsamadır da lanet, bir güneştir aynı zamanda gece – çekip gidin ya da öğrenin; bir bilgedir aynı zamanda bir deli de.

Hiç Evet dediniz mi hazza? Ey dostlarım, o zaman Evet demiş oldunuz h e r acıya. Her şey birbirine kenetli, bağlı, sevdalıdır, –

– hiçbir defayı iki defa olsun istediniz mi; hiç dediniz mi “Hoşuma gidiyorsun mutluluk! Sessiz ol, an!” Öyleyse istemiş oldunuz h e r ş e y i geriye!

– Her şey yeni baştan, her şey bengi, her şey birbirine kenetli, bağlı, sevdalı, böyle s e v d i n i z siz dünyayı, –

– siz bengi olanlar, sonsuza dek ve her zaman seversiniz onu: ve acıya dersiniz ki: Yok ol, ama gel geri! Ç ü n k ü h e r t ü r l ü h a z – b e n g i l i k i s t e r !

* * *

11

Tüm hazlar, her şeyin bengiliğini ister, bal ister, maya ister, sarhoş gece yarısını ister, mezarlar ister, mezar başında dökülen gözyaşlarının tesellisini ister, altın kaplı akşam kızılıkları ister –

– n e l e r i s t e m e z k i h a z ! D a h a s u s u z , d a h a y ü r e k t e n , d a h a a ç , d a h a k o r k u n ç , d a h a g i z e m l i d i r o h e r t ü r l ü a c ı d a n , k e n - d i n i i s t e r , k e n d i k u y r u ğ u n u ı s ı r ı r , h a l k a n ı n i s t e m i o n d a ç a - b a l a r , –

– s e v g i i s t e r , n e f r e t i s t e r , ç o k z e n g i n d i r , h e d i y e e d e r , f ı r l a t ı p a t a r , d i l e n i r b i r i s i o n u a l s ı n d i y e , a l a n a t e ş e k k ü r e d e r , n e f r e t e d i l - m e k t e n h o ş l a n ı r , –

– ö y l e z e n g i n d i r k i h a z , a c ı y a s u s a r , c e h e n n e m e , n e f r e t e , u t a n - c a , k ö t ü r ü m e , d ü n y a y a s u s a r , – ç ü n k ü , a h , b i l i r o b u d ü n - y a y ı , b i l i r !

Sizi daha yüce insanlar, sizi özler o dizginsiz, kutlu haz, – sizin acınızı ister, ey başarısızlar! Başarısızları özler tüm son- suz haz.

Çünkü her türlü haz kendisini ister, bu yüzden yürek acı- sını da ister! Ey mutluluk, ey acı! Ah, parçalan, yürek! Siz daha yüce insanlar, öğrenin artık, haz bengilik ister,

– H a z t ü m ş e y l e r i n b e n g i l i ğ i n i i s t e r , d e r i n m i d e - r i n b e n g i l i k i s t e r !

* * *

12

Öğrendiniz mi şarkımı? Anladınız mı ne manaya geldiği- ni? Pekâlâ! Hadi bakalım! Siz daha yüce insanlar, hep birlik- te söyleyin şarkımı!

Şimdi kendiniz söyleyin bu şarkıyı, “Bir kez daha”dır şar- kımın adı, “tüm sonsuzluğa!”dır anlamı, söyleyin daha yüce insanlar, Zerdüşt’ün şarkısını!

E y i n s a n ! K u l a k v e r !

D e r i n g e c e y a r ı s ı n e s ö y l e r ?

“U y u d u m , u y u d u m – ,

“U y a n d ı m d e r i n r ü y a l a r d a n : –

“D e r i n d i r d ü n y a ,

“Daha derindir, gündüzün düşündüğünden.

“Daha derindir acısı –,

“Haz – daha derindir yürek acısından:

“Acı der ki: Yok ol!

“Oysa tüm hazların istediği bengilik–,

“Derin mi derin bengilik!”

* * *

İşaret

Bu gecenin sabahında Zerdüşt döşeğinden sıçradı, kuşağını bağladı ve mağarasından dışarı çıktı, karanlık dağlardan doğan bir sabah güneşi gibi parlak ve güçlüydü.

“Ey büyük yıldız,” diye konuştu bir zamanlar konuştuğu gibi, “ey derin mutluluk gözü, ay dınlattıkların olmasaydı, ne olurdu mutluluğun?”

Ve sen uyanıp da geldiğinde ve armağan edip paylaştığında, onlar hâlâ odalarında kalsalardı: nasıl da öfkelenirdi gururlu utancın buna!

Pekâlâ! Uyuyorlar hâlâ, bu daha yüce insanlar, oysa ben uyanığım: onlar gerçek yoldaşlarım değil benim! Onlar değil burada, dağımda beklediklerim.

Kendi eserime varmak istiyorum, kendi günüme: ama anlamıyorlar benim sabahının işaretini; benim ayak seslerim, – kalk borusu değil onlar için.

Uyuyorlar hâlâ benim mağaramda, rüyaları dolaşiyor hâlâ benim gece yarımında. Beni dinleyen kulak, itaat eden kulak eksik onlarda.”

– Güneş yükseldiğinde bunları söyledi Zerdüşt yüreğine: bu sırada sorarcasına baktı yükseklere, çünkü kartalının keskin seslenişini duymuştu üzerinde. “Pekâlâ!” diye seslendi yukarıya, “Hoşuma gider ve yaraşır bana böylesi. Hayvanlarım uyanıklar, çünkü ben uyanığım.

Kartalım uyanık ve benim gibi güneşe saygı gösteriyor. Kartal pençeleriyle kavırıyor yeni ışığı. Siz benim gerçek hayvanlarımısınız; seviyorum sizi.

Ama benim gerçek insanlarım eksik henüz!” –

Böyle söyledi Zerdüşt; ama bu sırada, ansızın sayısız kuşun etrafını sardığını ve kanat çırdığını işitir gibi oldu – sayısız kanadın sesi ve başının etrafındaki gürültü öyle büyüktü ki, gözlerini kapadı. Ve sahiden, sanki bir bulut çöktü üzerine, yeni bir düşmanın üzerine dökülen oklardan bir bulut sanki. Bakın hele, bir sevgi bulutuydu bu, çökmüştü yeni bir dostun üzerine.

“Ne oluyor bana?” diye sordu Zerdüşt şaşkın yüreğine ve yavaş yavaş çöktü mağarasının çıkışının yanındaki büyük taşın üzerine. Ama elleriyle etrafını, yukarıyı, aşağıyı yoklarken ve narin kuşları kovalarken, bakın hele, tuhaf bir şey daha oldu: farkına varmadan sıcak, sık bir saç yumağını yakaladı; ama aynı zamanda bu yumaktan bir kükreme sesi duyuldu, – yumuşak, uzun bir aslan kükremesi.

“İş a r e t g e l i y o r ,” diye konuştu Zerdüşt ve değişti dönuştü yüreği. Ve aslında, ortalık aydınlandığında görkemli sarı bir hayvan duruyordu ayaklarının önünde ve başını dizlerine yaslıyordu sevgiyle, uzaklaşmak istemiyordu ve eski sahibini yeniden bulmuş bir köpek gibi davranıyordu. Ama güvercinler de aslandan geri kalmıyorlardı sevgilerinde; ve bir güvercinin aslanın burnunun önünden her uçuşunda aslan kafasını sallıyor ve buna şaşıırıp gülüyordu.

Zerdüşt hepsine tek bir söz söyledi: “Ç o c u k l a r ı m y a k ı n d a , ç o c u k l a r ı m” –, sonra tamamen sustu. Ama yüreği ferahlamıştı ve gözlerinden yaşlar süzölüyor ve ellerine dökölüyordu. Artık hiçbir şeye aldırımıyordu ve orada kıpırdamadan, hayvanları kovmadan oturuyordu. Bunun üzerine güvercinler uçup uçup geldiler ve onun omzuna kondular ve ağarmış saçlarını okşadılar, sevecenlikten ve sevinmekten yorulma-

dılar. Güçlü aslan ise Zerdüşt'ün ellerine dökülen gözyaşlarını yalayıp duruyordu ve utangaç utangaç kükreyip uğulduyordu. Böyle davrandılar bu hayvanlar. –

Tüm bunlar uzun bir süre ya da kısa bir süre sürdü: çünkü doğrusunu söylemek gerekirse, yeryüzünde bu tür şeyler için zaman yoktur. – Ama bu arada Zerdüşt'ün mağarasındaki daha yüce insanlar uyanmışlardı ve hep birlikte Zerdüşt'e doğru yürümek ve ona sabah selamlarını sunmak için bir sıra oluşturmuşlardı: çünkü uyandıklarında artık aralarında olmadığını görmüşlerdi. Ama mağaranın kapısına vardıklarında, adımlarının gürültüsü onlardan önce duyulduğunda aslan heybetle doğruldu, ansızın Zerdüşt'ten ayrılıp vahşice kükreyerek mağaraya doğru sıçradı; ama daha yüce insanlar aslanın kükremesini duyar duymaz hepsi birden, bir ağızdan bağıştılar, geriye kaçtılar ve gözden kayboldular.

Ama Zerdüşt'ün kendisi, hissiz ve yabancı bir halde, oturduğu yerden doğruldu, etrafına bakındı, şaşkın şaşkın orada durdu, yüreğine sordu ve düşündü; yalnızdı. “Ne duydum ben böyle?” diye konuştu sonunda yavaşça, “Ne oldu bana az önce?”

Ve sonra anımsamaya başladı ve bir bakışta dün ile bugün arasında olup biten her şeyi kavradı, “İşte buradaki taş,” diye konuştu ve sakalını sıvazladı, “bunun üzerinde oturmuştum dün sabah; ve burada çıkmıştı karşıma kâhin ve ilk önce burada duymuştum az önce duyduğum çığlığı, büyük yardım çığlığını.

Ey siz daha yüce insanlar, siz in sıkıntınızdı, dün sabah o yaşlı kâhinin bana haber verdiği, –

– sizin sıkıntıınıza ayartmak ve sınamak istiyordu beni: ‘Ey Zerdüşt,’ diye konuştu benimle, ‘seni son günahını işleyesin diye baştan çıkarmak için geliyorum.’

Son günahımı mı?” diye bağırdı Zerdüşt ve güldü öfkeyle kendi sesine: “Ne kaldı ki elimde, son günahımdan başka?”

– Ve bir kez daha Zerdüşt iç dünyasına daldı ve yeniden büyük taşın üstüne oturdu ve düşünmeye başladı. Ansızın oturduğu yerden sıçradı,–

“Merhamet! Daha yüce insanlara merhamet!” diye bağırdı ve yüzü taş kesildi. “Pekâlâ! Bunun da – zamanı geçti!

Acım ve merhametim – ne önemi var ki bunun! Mutluluğu mu arıyorum ben? Kendi eserime varmak istiyorum!

Pekâlâ! Aslan geldi, çocuklarım yakında, Zerdüşt olgunlaştı, saatim geldi: –

Bu benim sabahım, benim günüm yükseliyor; yüksel şimdi, yüksel, ey büyük öğle!” –

Böyle söyledi Zerdüşt ve mağarasını terk etti, karanlık dağlardan doğan bir sabah güneşi gibi parlak ve güçlü.

* * *

Böyle Söyledi Zerdüşt’ün sonu.

Friedrich Wilhelm Nietzsche (1844-1900): Geleneksel din, ahlak ve felsefe anlayışlarını kendine özgü yoğun ve çarpıcı bir dille eleştiren en etkili çağdaş felsefecilerdendir. Bonn Üniversitesi'nde teoloji okumaya başlayan Nietzsche daha sonra filolojiye yöneldi. Leipzig Üniversitesi'nde öğrenimini sürdürdü, henüz öğrenci iken Basel Üniversitesi filoloji profesörlüğüne aday gösterildi. 1869'da sınav ve tez koşulu aranmadan, yalnızca yazılarına dayanarak doktor unvanı verilen Nietzsche profesörlüğü sırasında klasik filoloji çalışmalarından uzaklaştı ve felsefeyle uğraşmaya başladı. Tragedyanın Doğuşu, Zamana Aykırı Bakışlar, İnsanca Pek İnsanca, Tan Kızılığı, Şen Bilim, Böyle Söyledi Zerdüşt, İyinin ve Kötünün Ötesinde, Ahlakın Soykütüğü, Ecce Homo, Wagner Olayı, Dionysos Dithyrambosları, Putların Alacakaranlığı, Deccal, Nietzsche Wagner'e Karşı başlıca büyük eserleri arasında yer almaktadır.

F. NIETZSCHE - BÜTÜN ESERLERİ : 4

Mustafa Tüzel (1959): İTÜ Elektrik Fakültesi'nde okudu. Bir süre İsviçre'de yaşadı, fabrikalarda çalıştı ve çıraklık eğitimi gördü. İÜ Basın Yayın Yüksek Okulu Radyo TV bölümünden mezun oldu. 1994 yılında Avrupa Çevirmenler Kollegyumu'nun (Straelen – Almanya) konuğu oldu. 20 yıldır sürdürdüğü çeviri uğraşında Thomas Bernhard, Friedrich Dürrenmatt, Martin Walser, Zafer Şenocak, Monika Maron gibi edebiyatçıların, Arthur Schopenhauer, Friedrich Nietzsche, Jürgen Habermas, Max Horkheimer, Peter Sloterdijk, Christoph Türcke gibi düşünürlerin eserlerini Türkçe'ye kazandırdı.

KDV dahil fiyatı
16 TL

